

3. velikonočna nedelja - leto A

Pot v Emavs

In glej, prav tisti dan sta dva izmed njih potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jeruzalema. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima. Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala. Rekel jima je: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Žalostna sta obstala in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleopa, mu je odgovoril: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne ve, kaj se je tam zgodilo te dni?« »Kaj neki?« je rekel. Dejala sta: »Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom; kako so ga naši veliki duhovniki in poglavarji izročili v smrtno obsodbo in ga križali. Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Vsi iz sebe smo tudi zaradi nekaterih žena iz naših vrst. Ko so bile zgodaj zjutraj pri grobu in niso našle njegovega telesa, so se vrnile in pripovedovale, da so imele celó videnje angelov, ki so dejali, da živi. Nekateri izmed naših so šli h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega pa niso videli.« In on jima je rekel: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki! Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?« Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih.

Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje. Silila sta ga in govorila: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« In vstopil je, da bi ostal pri njiju. Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju. In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?« Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi. Govorili so, da je bil Gospod resnično obujen in se prikazal Simonu. Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha. Lk 24,13-35

Neverjetna Božja ljubezen

Tokrat bomo Božjo besedo povezali s šmarničnim branjem za otroke in sicer tisto z naslovom Nenavadno srečanje (objavljamo ga na spletni strani pod geslom: duhovna ponudba). Otrok Žan zastavlja župniku Janezu pomembno vprašanje: Kako to, da se je vsemogočni Bog dal ujeti v tako majhen prostor kot je tabernakelj?

To, da je Bog v tabernaklju, smo se že tako navadili, da nas sploh ne gane. Ustavimo se pri misli, kdo je Bog. Bog je tisti, ki reče in je ustvarjeno, ki mrtvo obuja, ki je povsod in nad vsem. Si moremo misliti, da se ta Vsemogočni, da spraviti v majhno omarico v temni cerkvi? Zakaj? Preprosto zato, da bi bil z nami, da bi vedno lahko čutili njegovo bližino. Mar ni to neverjetno. Ali ni grozno, ko mnogi rečejo, da lahko molijo kjerkoli, da ne potrebujejo ne cerkve ne svete maše? Bog se naredi majhnega, da bi bil z nami, mi pa se na to požvižgamo in si rečemo, da tega ne potrebujemo. Kakšna ljubezen, ki vse to prenese in se ne maščuje!

Če bomo resnično dojeli veličino tega Božjega dejanja in ga vzeli za res, smo najbrž v življenju naredili najpomembnejše. Saj bo vse ostalo sledilo iz hvaležnosti za tako velik Božji dar. Žareli bomo od veselja, hodili bomo po svetu kot zaljubljeni Božji svatje. In če nas dejstvo, da je vsemogočni Bog tako ljubeč in tako ponižen, ne bo ganilo, najbrž v življenju nismo razumeli nič velikega.

Današnji evangelij nam govori o poti do spoznanja Božje navzočnosti, pa tudi o človeški revščini. Učenca na poti v Emavs veliko govorita, hvala Bogu tudi razmišljata. To je sicer vstopno mesto za Boga, ki se jima pridruži, ne prinese pa jima spoznanja. Za spoznanje je potrebno nekaj več. Priznati morata, da sta utrujena in da si želita bližine tujca, ki ju nagovarja. Še več! Tujcu morata dovoliti, da deli njun kruh. In ne nazadnje sprejmeta njegov blagoslov.

V tem ravnanju učencev lahko najdemo tri korake do spoznanja Božje veličine. Najprej moramo reči Gospodu: Ostani z nami, ker smo sami, ker je brez tebe temno. Potem moramo dovoliti, da vstopi v našo intimo, da deli naš kruh, naše življenje. In ne nazadnje, ga moramo prositi za blagoslov, ker smo sami prešibki. Ob vsakodnevnih šmarnicah Nenavadno srečanje, lahko ponavljamo zvečer prav te tri korake. Vsak večer recimo Gospodu: Ostani z nami! Dovolimo mu, da vstopi v našo intimo in prosimo ga, da nas blagoslovi.

Bog daj, da bi se navdušili nad skrivnostjo Božje ljubezni, zaradi katere nas tihi prijatelj vsak dan čaka v tabernaklju.